

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közigazgatási, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos 1 garmond
sorért vagy annak terüfogatáért
4 kr. s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bérlegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyílttér” rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltnének.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ-HIVATAL:

Kézdi-Vásárhelyt:

Csik-Szeredában:

Székely-Udvarhelyt:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

T. Nagy Imre szerkesztő lakásán.

Dr. Kádbéó Ferencz szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények, valamint előfizetési pénzek, hirdetmények, nyíltterek stb. mindhárom szerkesztőségben és kiadóhivatalban elfogadtnak.

Előfizetési felhívás.

A „Székelyföld” című közgazdasági társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtnak.

Az előfizetési pénzek a kiadóhivatalba és pedig K.-Vásárhelyt a nyomdába, vagy Csik-Szeredába T. Nagy Imre, Székely-Udvarhelyre Dr. Kádbéó Ferencz szerkesztőkhöz küldendők, vidékről legcélszerűbben posta-utalvánnyal.

A „Székelyföld” kiadó hivatala.

Kézdi-szék, 1882. július hó.

A társadalom jóléte elvitázhatatlanul igen szoros összefüggésben áll az egyes polgárok műveltségének minőségével.

E meggyőződés lelkesíté a nm. valóság- és közoktatási miniszter urat is, midőn 1873. február 22-ről kelt 1. sz. körölvényében az egyházi hatóságokhoz így ír: „Azon tényezők között, melyek a nemzetet és hazát egykoron nagygyá és boldoggá fogják tenni, legelső és legfontosabb a közoktatás ügye. A közjólét általános emelkedése a közoktatás ügyének gyors és szerenéses fejlődésétől függ.”

Hogy e haza polgárainak és vezetőinek nagy része valóban felfogta a nevelésügynek e nemzet jólétére irányuló fontosságát és mellőzhetlen szükségességét, mutatja azon lázas tevékenység és élénk mozgalom, mely

ezen ügy fejlesztése és előmozdítása körül a nép kebelében igen sok helyen örvendően észlelhető. De fájdalommal tölt el azon keserű tapasztalat, hogy találtnak olyanok is és pedig az iskolai törvények végrehajtói s a nép, vagy mondjuk ki egyenesen, a községek előljárói között, kik — tisztelet a kivételeknek — azzal szoktak védekezni: „nem jó, ha a köznép mindent tud”, „mire való annak a parasztnak az iskola?” „megéltem én írás és olvasás nélkül, miért lenne tehát a fiu jobb az apánál? miért ne élhetne meg gyermekem úgy, mint én?” — mondja egy némely szülő, „mire való lenne felvilágosítani az iskolázás által a buta népet?” stb. Ilyen és ehhez hasonló falusi okoskodásokkal nem ritkán van dolgunk.

S vajjon honnan van ezen téves s a szegény műveletlenebb néposztályra nézve káros befolyással bíró felfogás?

Véleményem szerint e felfogás a régi hübérendszernek még egyeseknél fennmaradt foszlánya.

A kik eme rendszernek már-már kialudt tüzeit ezáltal képzelik feléleszteni keblükben, azon téves hiedelemben ringathatják magukat, hogy ők egy kevés írási és olvasási tudományra szert tévén, a tudatlanabb néposztálylál könnyebben elbánhatnak, önhasznukra együgyűségüket könnyebben és biztonságban kizsákmányolhatják s ők „inter vaccas bos est abbas” lévén, írás s egyéb tudományukat az irástudatlansággal jobban fizettethetik meg.

Janak árnyait láttam szabályos időközökben elvonulni. Az árnyék híven mutatá a lányka minden mozdulatát, a mint gyorsan sétált a kis szobában, heves kézmozdulatokat téve, majd meg fejt lehajtvá sokáig maga elébe néz. Képzeli tehetségem kiegészítő az árnyképeket s mintegy magam előtt láttam egy ártatlan lányka szívharcait. Szegény Mariska, mennyire szereti őt — sohajtám keserűen s figyelemmel kísérem az árny minden mozdulatát.

A gyertya hirtelen elaludt s még egy ideig ott maradtam, a sötét ablakokra bámulva. Már épen távozni akarék, midőn lassu, csendes zokogás hangjai üték meg füleimet. Nesztelen léptekkel siettem azon hely felé, honnan a panaszos hangok jövének. Nem láthattam semmit, de tisztán hallottam a következő párbeszédet:

— Nem tehetem! Nem tehetem! — zokogott a női hang szívzaggató fájdalommal.

Felismertem, a Mariska hangja volt. — Mindig csak e kétségbeesztő hangok, — szólt hevesen a férfihang; boldogságunk, jövőnk érdekében esedezem, Mariska, hagyj fel ellentállással.

— Atyám meghalna bánatában. — Hisz csak egy-két hóig maradunk, azalatt atyám büszkesége megtörik és akkor én mint boldog hitvestársamat foglak visszahozni atyádnak.

A lányka sohajtott és hallgatott. Az ifjú hévvel folytató:

Példával nem igazolom, de hogy erre van eset, azt bátorsággal merem állítani.

Oh pedig vajmi sajnósan csalódnak, kik ehhez hasonló szempontokból ellenségei a népnevelés és oktatás ügyének s kik ha főképp mint előljárók, hasonló tekintetekből nem tesznek eleget az 1876-ki 28-ik és 1868-ki 38-ik t. cz. több §-a által is rájuk rótt szigorú kötelezettségüknek.

Csalódnak az ilyenek, mert mig önző céljaikat nem érik el s ez ügynek lelkiismeretlen elhanyagolása által saját gyermekeik és az utódok átkát vonják magukra: addig saját nemzetüknek, mely annál nagyobb jóllétnek örvend, minél több művelt polgára van, roppant kárt okoznak, annak gyors és szerencsés fejlődését hivatásuk és kötelességük szerint nem mozdítván elő. Aztán azért is, mert művelttel elbánni egészen más és műveletlennel szintén más.

Innen van, hogy vidékünkön több helyen — megnevezésekkel ez alkalommal nem élek — majd az iskolaépületekre nincs kellő figyelem fordítva, majd a szépen felszerelt és tanítókkal ellátott iskolák a sok tanköteles gyermek mellett üresek s így az iskolaszék és tanítók minden buzgólkodása daczára az eredmény csekély.

Ismerek községeket, hol a szigorú iskolai törvények daczára az egész iskolaügy a szülők és akárhányszor a gyermekek jóakarátára van bízva.

Tudom, hogy 160 tanköteles gyer-

— Lásd, édes szerelmem, ha mindenki ellene van boldogságunknak, magunknak kell azt kivívni. Atyám mást választott nekem nőül, de ha látni fogja, hogy terve nem sikerülhet, ha már te nőm leszel, végre engedni fog a kényszerűségnek és áldását fogja adni ránk. Atyád is készséggel meg fog bocsátani egyetlen leányának, ha látja, hogy az boldog.

— Oh, de mit mond majd a világ nyögő a leányka.

— Eh, mit használna avagy árt nekünk a világ ítélete, ha boldogok leszünk. Aztán mit mondhatna egyebet a világ, mint hogy két szerető szív, nem gondolva az akadályokkal, egy merész csapással megalapítá boldogságát. A házasság, édes Mariska, a mennyben köttetik s nincs embernek jogában azt megakadályozni.

— Oh, de szívem megszakad e gondolatra, hogy szegény jó atyámat elhagyjam — zokogott a leányka.

— Ha csakugyan oly nehéz neked engem követni, akkor maradj. Én megyek, Isten veled!

— Ne menj, Béla! Meghalok nélkül — sikoltott a hölgy.

A feljövő hold áttörve a fák lombjain, megvilágítá a kis kertet. Mariska ott feküdt a májálisi ismeretlen ifjú karjai között, ki forró csókjaival száritá fel a lányka könnyeit. A hold nyájasan ragyogott s ezüst sugarai mintegy dicsőfényvel vonák be a két szerelmes fejét.

mek közül csak 70 jelentkezett s ebből alig járt fel az egész iskolaév alatt rendszeren 30 gyermek. A nem jelentkezettek és mulasztók nevei a törvényt szabta időnkint mindig pontosan át lettek küldve az előljáróságnak s mindennek eredménye mai napig semmi. Ezen példa nem egyedüli.

Hogy aztán az eredmény ilyen körülmények között milyen lehet, mondanunk is fölösleges.

(Vége következik.)

Felvidéki.

Az antisemita izgatók ellen A belügyminiszter körrendeletileg utasította az összes törvényhatóságokat, hogy a ponyvairódlalom terén legutóbb nagy mértékben elterjedt, a zsidók ellenizgató iratoknak terjesztését minden lehető törvényes eszközzel akadályozzák meg, a már forgalomban lévőket pedig foglalják le s hozzá terjesszék fel.

A Boszniában végrehajtott ujonczozás az ország minden részében a legesekélyebb ellenállás nélkül folyt le és rendkívül kedvező eredményt mutatott föl. A hadügyi igazgatóság ennek folytán a legközelebbi idő alatt visszavonja a Boszniában elhelyezett csapatok tetemes részét, miáltal az ott levő tartalékosok legnagyobb része haza kerül. Ellenben a csapatok további redukálása Hercegovinában csak akkor fog megtörténni, ha a legközelebb fogantatba veendő ujonczozás ott is végre lesz hajtva.

Ugy fájt és egyszersmind oly jól esett nekem boldogságuk! Magamat martyrnak képzelem s az önfeláldozás büszke érzetével hagytam ott a szerelmeseket. Azon tudat, hogy én feláldoztam magamat ó érette, büszkeséggel tölté el gyermeklelkemet s én igazán nagyra érzem e pillanatban magamat.

Másnap az a hír terjedt el a városban, hogy Kis Mariska egy fiatal emberrel megszökött. Rögtön Márton bátyámhoz siettem. Sohasesm láttam, hogy egy ember ily rövid idő alatt ily változáson menjen keresztül, mint szegény Márton bátyám. Halál-sáppadt arczezal, fénytelen szemekkel nézett maga eleibe. Hajdan oly büszke bajusza kuszáltan csüngött le ajkaira. A mint beléptem, rám tekintett merev szemével, de úgy látszott, hogy nem ismert meg. Hozzá mentem, megfogtam erős kezeit s részvétellel suttagám:

— Vigasztalódjék, édes bátyám!

— Elment, elhagyott! Nekem nincs többé leányom, kiáltott a szegény ember mély kétségbeeséssel s könnyei megeredvén, pataként folytak végig halvány, beestett arczán.

— Az én gyermekem, az én szép leányom elhagyott. Rossz is voltam én mindig hozzá! — zokogott a szegény ember.

Hagytam, hogy sirjon, mert tudtam, hogy az enyhíteni fogja fájdalmát. Midőn enyhülni kezdett fájdalma, igyekeztem őt vigasztalni, biztatva, hogy Mariska vissza

A „Székelyföld” tárczája.

Az én Márton bátyám.

(Rajz.)

Irta: Dobay János.

(Vége.)

Mintha valami bűvölő vonzott volna, esténként gyakran kóboroltam Márton bátyám háza körül. Megálltam a kerítésnél és sokáig elnéztem a fák lombjai által félig eltakart kis fehér ház kivilágított ablakait, s Márton bátyám örökös nótázása között szóttem ábrándjaimat. Mintha hallottam volna Mariska titkos sohajait, mintha láttam volna amaz égő könnyet, melyet szerelme reménytelensége felett hullat. Ugy fájt szívemnek az a gondolat, hogy Mariska mást szeret, s másért hullatja drága könyveit, de érette szenvedni, némi fájó gyönyört okozott. Gyermekes nagylelkűséggel elhatároztam magamban, hogy feledve saját szenvedéseimet, a legközelebbi alkalommal elmondom, hogy mindent tudok s egyszersmind felajánlom neki szolgálatomat. Mindent meg fogok kísértetni, hogy boldoggá tegyem őt. Az alkalom megérkezett s én egész délután tusakodtam magamban, de nem volt bátorságom megmondani mindazt, a mit oly szépen kigondoltam magamban.

Egy szép tavaszi estén újból ott álltam szokott helyemen, a kerítésnél. Csak a Mariska ablakából sugárzott ki a gyertyavilág. A fehér függönyökön Mariska alak-

Szerbia függetlenné proklamálása-nak évfordulója napján, e hó 2-án nagy ünnepély tartatott Belgrádban. Este a város ki volt világítva.

Eresztvény, július 2.

(Folytatás.)

„Kimondhatatlanul jól esik lelkennek, — így folytatá a szónok — hogy ma, ha tán késnek is a hazafi-áldozat Gábor Áron nevét e sir felett márványlapokra vésní fel, ez ünnepélyen jött légyen ide és maradjon itt örök őriző pásztorul a nemzeti hálás kegyelet, hogy ma mi is tudjunk lelkesülni, remélni, midőn büszkeséggel nézünk G. Á. emlékére a nemzet nagyjainak pantheon-jában!

És ki volt Gábor Áron? Én nem is mertem. Én csak játszottam, mint gyermek, a hősök fegyverével. Ámde csak a játéknak visszagondolására is kínos örömtől dobban meg szívem.

Mi volt Gábor Áron? Egy egyszerű grániczser székely katonája... és egyik kiváló alakja szabadságharcunknak. Mert én a történelem muzsájára, sőt a népek és nemzetek élete felett igazságot szolgáló istenre hivatkozom: csatánk nem volt forradalmi. Egy nép jogcsatája volt. Ki jogát védte, az nem forradalmár, az nem párttűtő.

E szabadságharcnak volt egyik kiváló alakja ő, ki fajának természetes eszével, tanulmányával, találmányával nagy szolgálatot tett az ügynek, annyi bajt, vesztést, halált okozott az ellenségnek; ki nemcsak ajkán hordozá, mint a szájhősök, szóhonfiak, hanem a csaták tüzeiben, hol aratása volt a halálnak, hol honfivér termékenyítő a szabadság földét, lángoló honszerellemmel hozta meg az áldozatot is: „A hazáért halni szép halál nekem!”

Mi volt Gábor Áron? Mondjátok meg ti, hős társai, kik vele lelkesültetek a nagy eszméért; kik mint a sasok, vívni vele együtt szálltatok a szabadságért és kiket megkímélt a halál, hogy mint csonka kardok, mint tépett zászlók, nagy részben elfeledett — tán nélkülöző, tán éhező — honvéd invalidok, még közöttünk járjatok élő emlékei gyanánt ama lezajlott időnek!

De nem hivlak tanuknak titeket se, mert habár a földi porsátor eddig e jelte-len sirban közös anyánkkal, a földdel vegyült, de a hős nevét, munkáját, emlékét Klio már feljegyezte!

És míg ama bércek alján, eme téren és e folyók mentén hazáját és szabadságát szerető s azt védni bátor székely nép lakik: addig feledni nem lehet, hogy Gábor Áron mi volt!

fog térni szerető atya kebelére. Elbeszéltem, hogy én úgy vettem észre, hogy Mariska szerelmes egy fiatal emberbe, ki azonban — szentül meg vagyok győződve, hogy tisztá szándékkal viseltetett Mariska iránt. Meglehet, hogy az ifju szülői nem akarták e frigyet s így ők titokban keltek egybe. Végre sikerült Márton bátyámat némileg megnyugtanni.

Egy hó telt el. Egy délután meglátogattam Márton bátyámat. Szorgalmasan dolgozott, de a régi vig dalok helyét most szomorú sohajok foglalák el. Egy hó alatt haja megőszült s bajusza már egy hó óta eped hiába a „nemzeti bajuszpedrő után.”

Egy diszes uri fogat állt meg a kapu előtt, melyen hétágu korona diszlett. Egy tiszteletreméltó ősz férfi szállt le és egyenesen a ház felé sietett. Márton bátyám bámuló arccal fogadta a nagy úr vendéget.

Az ősz férfi helyet foglalt s kis szünet után komoly hangon így szólt: — Én gróf K. vagyok s azt hiszem, Kis Márton urhoz van szerencsém. Márton bátyám a bámulatlól nem tudott szólani s csak fejével bólintott.

— Mielőtt látogatásom célját elmondanám, folytatá nyugodtan a gróf, szükségem tartom életem történetéből egy néhány eseményt elmondani. Ifju voltam, szép nével, nagy vagyonnal, nagyratörő reményekkel tudtam lelkesülni mindenért, a mi nem középszerű. Midőn a 25-ik évet elértem, atyám egy gazdag nőt szemelt

Es ma épen ezért van e sirhant felett ünnepe a nemzeti kegyeletnek.

És küzdelmének mi volt célja és hazájáért miért halt meg Gábor Áron? Kérdezték meg, hogy a vulcanicus erők mért törik fel sokszor a földnek legkeményebb kőseit; megmondom ezt!

Kérdezték, hogy a tenger felhabo-rodásának mi ez oka; megfejttem azt. Tudakozódjatok, hogy a tél hosszú álma után miért érkezik tavasz, hogy a felkeltött erő rugyet fakasszon és lombátort hajtson; megmagyarázom azt.

De azt ne kérdezték, hogy mi volt oka, célja ama küzdelemnek, melyben hazájáért Gábor Áron meghalt; azt nem mondom el. Erről már beszélni nem kell. Hallgatni szükség és illik. Oh ne tudakozódjatok már affelől, hogy minő eszmékért lelkesülve törté meg a maroknyi magyar honvédesség a sasnak erejét és tartóztatta fel sokáig, hősiesen az északi szörny hordáinak beolását!

S mert, oh, a temető mindig elmét bomlaszt, szívet zavar: még a hősök álmát is kérdéseitekkel ne zavarjátok! Legyen elég tudnunk, hogy egy dicső halál rémes éjszakája után a feltámadás napja ismét pirkadtott és a kibékülésen reménylő mosolygó reggel a békesség szelid galambjai zöld galyakat hordottak szét a hon határain, hogy a begyógyult sebek forradásainak fájdalmai fel ne ujuljanak.

És e drága hon ismét miénk leve, hogy ne legyünk hontalanok e hazában, hanem a béke áldásai közt keressük, munkáljuk boldogságát édes hazánknak; hogy alkotmányunk megújított sánczai felett a béke szívérványa a reménység színeiben pompázzék; hogy immár nem zsarnok ülven a hősi nép nyakán, hanem népeinek boldogságában atyai örömet kereső jó király, ki szent esküvel biztosítja alkotmányunkat, szabadságunkat, s ma a legalkotmányosabb magyar király iránt alattvalói hűséggel, ragaszkodó szeretettel és a bizalom erejével érezhetjük és zenghetjük a költő ajkairól e dalt: „A legelső magyar ember a király”, kinek dicső trónusára nem vet homályt, hogy ez alkotmányos haza törvényeiben nincs tilalom az ellen, hogy szabadságharcunk egyik kiváló alakjának emlékére nemzeti kegyeletos ünnepet szentelhetünk!

És vajjon Gábor Áronnak mi lenne jutalma a nemzeti kegyeleten, a munka eredményén kívül azért, hogy meghalt a hazáért? Ő érezte bizonynyal!

Oh, hiszen midőn a világ megváltója, Krisztus, a sötét Golgotha véres keresztjén „az emberi lét szenvedéseinek keresztül

ment, élvezé egyszersmind a legfőbb boldogságot: feláldozni magát másokért.”

Midőn meghalt a hazáért, ilyszertü jutalmat érzett Gábor Áron is.

Ámde ily boldogság csak a nagy embereknek jut osztályrészül; nagygyá pedig erény nélkül ember nem lehet!

(Folyt. köv.)

Ira Amora.

Nemzeti színészet.

(Othello. Tragoedia 5 felv., írta Shakespaere. Molnár György, mint vendég. Sz.-Udvarhelyt, 1882. június hó 29.)

A közönség részvétlensége, melyet Várady Ferencz színtársulata iránt tanúsított, alig engedé feltételezni, hogy a nagy-hírű tragikái színész első fellépte ily nagyszámú publikum előtt történjék. Örömmel irhatom, hogy a velencei mór előadása telt ház előtt folyt. Ez nagy tiszte-ség Székely-Udvarhelynek.

Vannak a társadalomban el nem odázható kötelességek. Ilyenek: a főispáni ebédek rendezése; hivatalbeli embernek a rang fenntartása és szepet-mondás a szép fehérnépeknek. Ki ezeket megszegi: nem főispán, nem rangos ember, nem valódi gavalér. Ilyen kötelem, hogy egy nagy-hírű tragikái színészt még oly intelligens publikum is felkeressen, midőn játszik s elismeréssel adózzék.

Meg is tettük emberül.

* * *

A magyar tragikái színművészetnek három nagy és elfogadott tekintélyi személyiséte van: Nagy Imre, E. Kovács Gyula és Molnár György.

Amazt soha sem szerettem; Kovács Gyula iránt elfogult vagyok. Egyedül Molnárról szólhatok tehát teljes objectivitással.

Nagy színész, széles tanulmányra valló játékkal és alakítással, hatalmas termet- és organummal, — s engemet még sem elégitett ki. Nincs meg benne az a közvetlenség, a valódi szenvedély ama őszinte kifejezésre, mely a szerelmet a már vonzerő nélküli arcza daczára is indokoltá teszi Desdemona részéről! Mintha nem hinnők, hogy igazán szereti, igazán félti azt az asszonyt; mintha csak egy esztelen, tehetetlen férj dühöngését látnók, olyanét, ki népének mit sem áldozik, s annak áldozatát mégis követeli.

A borzasztó, végnélküli erő mellett, mely a mór féltékenységet jellemzi, ott revelál mindenütt az a nagy, fenséges,

férj és feleség. Én tehát, mint az ifjak szószólója, kegyelmet és áldást kérek pártfogoltjaim számára.

Márton bátyám úgy állt ott, mint egy szobor, egy szót sem tudott szólani.

A gróf az ablakhoz lépett s intett a kocsira. Nem sokára Mariska lépett be a szobába, az ifju deli gróf karján.

Márton bátyám örömeiben magán kívül szorította karjai közé szeretett leányát. Megszorongatta a Béla kezét, megölelte a grófot s csak amugy potyogtak könnyei. Sirt és nevetett egyszerre. Rámászott a tyukszememre, aztán meg összevissza csókolott, szóval oda volt a nagy boldogságtól.

E közben este lett s a gróf menni készült. Márton bátyám hallani sem akart erről, marasztotta vacsorára. Valami gondolatától megkapatva, zavartan nézett körül, s leányára egy hosszú kérdő pillantást vetett. Mariska megérté a néma kérdést, mosolyogva szaladt be egykori szobájába s pár pillanat alatt egyszerű fehér ruhában jelent meg.

— A gazdasszonyi teendőket majd én fogom végezni — szolt mosolyogva a hölgy. Márton bátyám elérzékenyülve ölelte keblére leányát.

Pár perecz múlva vigan lobogott a tűz a konyhában s Mariska kipirult arccal sürgölődött a tűz körül. Béla gróf mindig ott lábatlankodott a bájos menyecske körül, ki is a rendelkezés alatti eszközökkel hatalmasan védekezett a fiatal férj szerelmes-

kimagasló szerelem is, mely elűzi az alvó nő felül a törrel fegyverzett kezét, a mely sírásba kergeti a harczok edzett katonáját, a mely végre is halálba hajtja a hőst. Ebből Molnárról csak a féltékenységet láttuk, mintha a mór kettős szenvedelméről mitsem tudna, mintha elfelejtene, hogy az a féltékenység nem a mai társadalmi ember féltékenysége, hanem azé, ki egy östörvény megsértéséért, a szerelem lábbaltapodásáért lesz nép gyilkosává.

Pedig a mór ezért öli meg Desdemona-t! Shakespaere legalább így gondolja azt. Hivatkozik ugyan a megsértett férfi-becsületre, de az csak a fel-felbukkanó tiltó lelkiismeretnek szól, hogy egy okkal még többet hozhasson fel, a miért Desdemonának halni kell.

Molnár alakításában azonban sok kimagasló pont van, melyekről teljes elismeréssel kell megemlékezni. Midőn Jágó a féltékenységet felköltendő a mórban, Cassiőról beszélni kezd s Othelló előre teljes közönnnyel, majd érekre gyulva hallgatja e Mefisztó szavait s később mintegy örvengő vágygallyal, boszura leső szemekkel lesi az ajkak mozdulását: e jelenet szép, fenséges és nagy volt. Ott már hittünk neki; feledtük, hogy színész az, a ki ott így küzdök lelkének felébredő hienájával; embert láttunk csupán Molnárbán, egy embert, ki a féltékenységet születésének vajadásait éli, azt világra hozza s annak martaléka lesz. A pathos legerősebb fegyvere Molnárnak s ezzel gyakran a bensőség rovására is visszaél.

E pathetikus dietió gyakran kivetközveti a helyzet természetes felfogásából, s csak ritkán lel oly jelenetekben, mint a végső felvonásban Emiliával való jelenete, jogosultságot.

Játékát mindnyáján nagy élvezettel néztük végig s gyönyörrel hallgattuk értelmes s csak néhol a szenvedélytől egész az értetlenségig elfogult szavazatát.

A tragoedia tulajdonképpen Othello körül forog; mert Jágó és Desdemona ugyan főbb személyeknek mondhatók; de a hős esekelménye mellett amazé felettebb el-törpül, emez pedig jobbra csak passzív ténykedésre utaltatván, a esekelményt, a tragoediát magát előbbre nem viszi.

Jágóban Ferenczy bizonyította be életrevalóságot, pedig nem minden ag-gódás nélkül néztem a fellépés elé. Végül is Molnár mellett a zászlótartó szerepe nehéz kenyer. Ferenczy legyen ismételtén üdvözölve.

Ha a szerep felfogása helyes, igen

kedései ellen, majd belisztezte arcát, majd meg körmére koppantott, ha karja olykor-olykor el-eltévedt és a fiatal hölgy karcsu derekát karolta át.

A vacsora végre elkészült s az étkezés virágos jó kedvvel folyt le.

Márton bátyám végtelen boldog volt s ember feletti erőlködéssel iparkodott a kitörni készülő nótákat visszafojtani. Bajusza is a régi fényben tündökölt. Büszke, merev tartása azt látszék mondani: hogy őt az idő viszontagságai elnyomhatják, de meg nem törhetik.

Vacsora után meleg búcsut vett a gróf és a fiatal pár Márton bátyámtól. Én az ablakon keresztül néztem, mint ülnek fel a kocsira s szívem összeszorult a gondolatra, hogy Mariskát talán többé nem fogom láthatni.

Már indulni akart a kocsira, midőn Mariska leugorva, beszaladt a házba s meglátva engem, odajött s megfogva kezemet édes hangon szólt:

— Meg sem köszöntem önnek irántam tanusított jó indulatát, valamint azt is, hogy atyámat nagy bánatában nem hagyta el. Fogadja tehát forró köszönetemet s tekintsen ugy engem, mint jó testvérét, ki önt soha sem fogja feledni. Most, kedves testvér, jöjön, csókoljon meg.

Lélekzetem elállt s egyet sem tudtam szólani. Mariska átkarolta nyakamat s ajkamra forró csókot nyomott.

Azóta sok idő elmúlt, de én Mariskát és búcsu csókját sohasem tudtam elfelejteni.

könnyű annak exequálása értelmes színész előtt. Jágóban Ferenczy helyes felfogást árult el. Az az intrikus, ki életezélul tüzi ki, hogy egy semmivel sem indokolt gyanura előjáróját, barátját majdnem, szerencsétlenül tegye: megfelelt a Ferenczy alakításának. Igaz, helylyel-közzel nem eléggé tüntette ki, hogy a zászlótartóban a tragoedia azon személyével van dolgunk, ki az események szálait kezében tartja, ki bonyolít, s erkölcsi fontosságának tudatával bír; de hát az lassankint majd csak megjön, s Ferenczy legyen rajta, hogy benne helyezett várakozásunknak megfelelőjen.

Váradí Rózsa Desdemona szerepében próbálkozott. Nagy és nehéz szerep, melynek még csak helyes felfogása is színész-routint, tanulmányt és szorgalmat követel. Váradí Rózsa bizonyára nem is álmot Desdemona szerepéről. De hát Molnár vendég szerepelné jött és Desdemona nélkül Othellót nem lehet színi hozni, mint nem lehet turós csuszáról szólani turó nélkül! Ezzel mentem V. R. Desdemonáját. Nagyotmenni, vagy nagy ambíció, vagy nagy könnyelműség, vagy a szükség kényszerhelyezete. V. R. ebben volt; s így indokolt a vállalkozás! Róla a hozzá illő szerepekben irunk kritikát, így csak köszönet neki, hogy Othellót lehetővé tette.

Hegyi, Lovodiko, szerepében, Fábiánné, mint Emilia, Lendvai, mind elég jól megállották helyüket.

Közönség szép számmal.

Állán Bert.

Füüdöi levél.

Csik-Tusnád, július 4.

Kedves szerkesztő barátom! Itt vagyok... és végtelenül mulatom magamat! (??) Brr! Fázik a hátam, ha reggelint végig tekintek a füüdöi lakosok ajtója előtt; mindenütt egy kipányvázott kecske, de nem olyan pensionált, mint a ki minket fej, hanem olyan szárnyatlan és tolatlan állat, a melyet gyenge idegzetű emberek számára mások fejnek azért, hogy az illető egészségét a gyarló emberiség boldogítására továbbra is megtartsák.

Szegény emberiség! üdülést keresni jön oda, hol az unalom, egy rettentő betegség, vidámságát öli meg; különben azokra nézve, kik már is kevés reményt táplálnak az élet örömeivel szemben, a füüdöi élet a habok közt hánkyodó szalmaszál, a melynél az élet megtartását a remény gyógyítja tovább s tovább s a remény ad erőt és hint tápot a lankadó test bágyadt tagjaira. De egy egészséges ember e nyomorgó emberi lények között mivé válhatik? Önkénytelenül életbölcész lesz belőle; egyelőre neveltséget csinál az emberi lét rendszertelen beosztásából s aztán úgy jár, mint a többi más: kezd zugezolni a teremtés ellen, kedélye testszervezetével ellenkezésbe jön s a kifejtett küzdelem folytán blasirttá válik és beáll a kedélybetegség s végül arra a meggyőződésre jut, hogy annyi beteg között ő a nagy beteg, s betegsége ellen a kecske-tej sem használ.

Plevna ormain kisebb dőrejjel bömbölhettek az ágyuk, mint azon mély sohaj, mely keblemből felfakad. A zivatar zugása ijesztőbb nem lehet, mint az első napi megszokás, midőn az ember tisztába jön azon eszmével, hogy mindennap így leend.

Türelem! Ez a legszebb erény; gyakorolja, a kinek úgy adak az istenek; ám érje őket ezért az emberek neveltséges dicsérete, de én e tekintetben nagyon önző vagyok. Szép, az igaz, ez erény gyakorlása, de úgy, ha a beosztás váltakozó rendszeren alapszik, még pedig a szomorút minél előbb a vig, de a vigot minél később váltja fel a szomorú időszak.

Vendég? az kevés van, az is mind sápadt, kesergő, és philosophus areczsal van megáldva, melyek bágyadt, életunt és tudományos kifejezése ijesztőleg hat egy vigtermesztő emberre.

Mivé lett a híres Tusnád? Egészséges levegője betegek sohajával van tele; reggel bágyadt pillantással fűszerezett sohajítás, délben étvágyhiány okozta gyomorgörös, este a kifáradt test lanyhaság okozta

gyötrelme teszi a napokat kellemesekké és élvezetessé.

Hát a szegény vendéglősök? A kellenek karjain sétalovaglászt csinálnak a napnak minden órájában és jobbra-balra tekintenek, törülve izzadt homlokaikat egy jobb jövő reményében.

Üdvözl
Kovácsszeri.

Mindenféle.

— Csikmegye főispánjának, Lázár Dénesnek elhunytáról, úgy a budapesti, mint a kolozsvári lapok igen meleg és részvételtjes hangon irt nekrolóban emlékeztek meg, mint egyikéről a Székelyföld legnemesebb és legszeretetre méltóbb férfiáról. A sajtó ez egyhangú részvételében csak újabb jelét látjuk, hogy a megboldogultat nemcsak szülőföldjén, hanem sokkal tágabb körben is ismerve, ép úgy becsülték és szerették, mint mi idehaza.

— Molnár Györgyről, tragikai művésztünk e legkiválóbb képviselőjéről, azt irtuk volt a multkor, hogy e hó elején érkezik Csik-Szeredába. Azonban, mint lapunkat értesítik, Molnárnak uti tervét meg kellett változtatni, a mennyiben Sz. Keresztur intelligentiája 40 körszéket biztosítva, küldöttségileg kérte fel, hogy Udvarhelyről, hol jelenleg nagy hatás és partfogás mellett vendég szerepel, ránduljon át városunkba is. A művész kénytelen volt engedni a kereszturak kérésének s így hozzánk Csik-Szeredába csak jul. 25-én érkezhettek, mikor is először „Othelló”-ban, Sekspir egyik leghatalmasabb tragoediájában fog fellépni. Csik-Szeredában csak hatszor fog játszani s e hat játékra Váradí igazgató, kinek társulatánál vendég szerepel, bérletet nyit ezen árakkal: Körszék 4 frt 80 kr, zártszék 3 frt 60 kr. A bérletiv a csikszeredai postahivatalnál van letéve, hol a megmaradt helyekre való előjegyzéssel közönségünk miéért része biztosíthatja az alkalmat művészi igényeinek kielégítésére.

— Nyilvános számadás. A kézdivásárhelyi korcsolya-egylet által az olvasóegylet javára május 28-án tartott táncmulatság anyagi eredménye a következő. Felülfizettek: Dr. Pethő József ügyvéd ur 1 frt, Welreiter György ur 1 frt, Dr. Kádbó Feresi ur 1 frt, K. Csizsár József ur 1 frt, Nyári Gyula ur Budapestről 1 frt, gróf Mikes Benedekné ő nagysága 7 frt, Kökösi Árpád ur 1 frt, özv. Nagy Lázárné urasszony 1 frt, nagys. Könczey Miklósné urasszony 40 frt; összesen 54 frt. Személyjegyekből bejött 120 frt, család-jegyekből 27 frt; összesen 147 frt. És így, ide számítva a felülfizetésekből befolyt 47 frtot, a teljes összeg 201 frt. Ebből kiadás a bál költségére utalványozott számlák alapján 136 frt 29 kr, az olvasó-egyletnek 50 frt; összesen 186 frt 29 kr. Pénztármaradvány 14 frt 71 kr. Midőn a kegyes felülfizetőknek hálás köszönetünket nyilváníttuk szíves áldozatkészségükért, nem mulaszthatjuk el e téren kiemelni a bálányát, Könczey Miklósné ő nagyságát, ki bálunk díszét nemcsak anyagilag emelte, hanem ismert szeretetre méltó és kedves modorával mindnyájunkra nézve kellemessé tette e feledhetetlen emlékü fényes estélyt. Ugy szintén kedves kötelességet vélünk teljesíteni, midőn az ügy körül tett nagymérvű buzgólkodásukért hódoló tiszteletünket fejezzük ki nagys. Drágos Elek kir. ügyésznek ő nagysága, Szöcs Vilma, Kovács Etel, Kassai F. Ilka, Dobay Lajosné és Tóth Béláné urhölgyeknek, kik a jegyek elárúsítása körül ernyedetlen buzgalmat fejtettek ki s a bál sikerét nagy mérvben előmozdították. Az elnökség megbízásából J a n e s ó G é z a, egyll. pénztárnok.

— Örömhír. A szombatfalvi hid halad. Ez újdonságnak nagyobb fontossága van, mint egy miniszterválságnak (mert ahhoz nekünk rend szerint semmi közünk); nagyobb örömet okoz, mint tavaszon az első fecske megérkezése. Kész lesz nem sokára a hid, hol eddig istenkísértés volt járnakelni, hol eddig gorbombáskodtak a járókelővel. Már a padlatot csinálják. Téli

majd csak kész lesz s embernek, állatnak egyaránt járható. Hál' Istennek!

— Kimutatás a járvány állásáról Csikmegyében. A június 15-ki kimutatás szerint maradt beteg 31, június 30-ig szaporodott 54-gyel, összesen 85. Ezek közül meggyógyult 60, elhalt 15, kezelés alatt maradt 19. Az egész járvány alatt megbetegedett 2815, meggyógyult 2499, elhalt 306. — Csik Szeredán, 1882. július 2. Dr. Spányik József, tiszti főorvos.

— Köszönetnyilvánítás. A kézdivásárhelyi közs. elemi népiskola kitünő tanulóinak az 1881—82 tanév végén leendő megjutalmazása végett szíveskedtek, a t. tízmár társulat 3 frtot, t. K. Csizsár József isk. gondnok ur 4 frt 72 krt, t. Török Bálint ur 2 frt, t. Ambrus Albert ur 1 frtot, t. Török Sándor ur 60 krt és t. Jancsó Mózes kereskedő ur 10 drb. könyvet ajánlkozni. Fogadják e nemes szívű adakozók. a tanügy érdekében hozott áldozataikért, az isk. előjáróság hálás köszönetét. K.-Vásárhelyt, 1882. ju. 8. Az iskolaszék.

— Bethlen András gróf, Brassó megye új főispánja, vasárnap érkezett Brassóba esti 6¹/₂ órákor. Bevonulását a megyei községek banderiumai és a nagy mennyiségű kocsisikéret valóban impozánssá tette. Még délelőtt kiment eleibe a megyei tisztikar az alispán vezetésé alatt, azonkívül a magyar ajku brassói polgárok nagy számban és a városnak 3 tagu küldöttsége. Földváron a nagy vendéglő volt a gyűlékezési hely, hol a megyei községek küldöttségei is megjelentek, úgy hogy a mintegy 150 terítékű asztal el volt foglalva. Ebéd után fél négy órákor a küldöttségek kocsiira ültek és átmentek a megye határát képező Olt hidjái, ott várták be a főispánt, kinek megérkezése 4 órákor volt megállapítva. E közben zivatar támadt, s a várakozók felett hatalmas záporosó vonult el, melynek csillapultával érkezett meg a főispán. A mint kocsiából kiszállt, az alispán fogadta nagyszámú közönség és banderiumok éljenzésével által gyakran felbeszakitott üdvözlő beszéddel. A főispán válaszában kifejtette álláspontját, törekvését és reményét. A beszéd befejezésével, melyet élénken megéljeneztek, folyton tartó eső közben az egész társaság a kocsi hosszú soraiban vonult a közfekvő Földvárba, hol a főispánt a nép ünnepiesen öltözött sokasága zenezőval fogadta, s a járási szolgabíró üdvözölte. Innen a menet megállapodás nélkül Brassóig vonult, hol a város nevében a polgármester és 5 városi képviselő fogadta a főispánt lelkes éljenzés közepett. Itt a román jelmezű banderium is csatlakozott az eddig is nagyszámú lovas kísérethez. Hétfőn volt a testületek tisztelgése.

— A tiszta eszlári esethez. A „Függetlenség” szerint az álhullát Solymosi Eszter ruhába öltöztetőnek vallomása s ezek folytán megtartott újabb kihallgatások által az eszlári büntényt konstataáltak. A bün-szövevényesek megjelölték Eszter sirját. A bíróság felásatta, de az eltemetett hullának csak nyomait találták meg, a hullát pedig nem.

— A gyergyó-szentmiklósi tanító apácák főnöknőjétől a következő sorok közlésére kértünk fel: Tekintetes Lázár Menyhért ügyvéd ur áthatva a nevelés szent ügyétől ez évben is, mint már többször, alattirhoz tiz o. é. forintot küldött a szegény és szorgalmas tanuló leánykák között való kiosztás végett, mely fennkölt nemes gondolkodásból eredő szíves adományért fogadja a tekintetes ügyvéd ur nyilvánosan is meleg köszönetemet. Az adományból részesített szorgalmas szegény leánykakkal én is rebegek: Isten dusan fizesse meg! A növeldei főnöknő.

— Szikszay István és neje Haraszthy Laura Kézdi-Vásárhelyen keresztül utazván, egy előadást rendeztek. Előadták a „20.000 frank” és „A váróteremben” című egyfelvonásos vígjátékokat. Mindkét darab megnyerte a közönség tetszését. Szikszayné szavazata különösen nagy hatást keltett. Nagy erővel és drámai hévvel lön előadva a gyönyörű költemény. Tapshivarral jutalmazá a közönség a szavalt. Szikszay gor-

donkajátéka újabb bizonyíték ezen ügyés színész sokoldalú tehetségeiről. Némhiányokat levonva, a program ezen pontja is teljesen sikerültnek mondható. A szépszámu közönség teljes meglepéssel hagyta el a színikört.

— A „Fortyogó”-ra a héten költözött ki Lipecky Felix, a fürdő haszonbérleje, ki a közönség igényeinek minden tekintetben megfelelni ohaftván, a fürdőt megtisztította s kellően berendezte. Felhívjuk rá a figyelmet.

— Valódi Molnár György. Kisvárosi közönség, melyet sokszor szoktak rászédni élelmes emberek, nagyon gyanakvó és köve hisz. Most is köve hiszik nálunk Csik-Szeredában némelyek, hogy a Váradí által hirdetett M. Gy. nem valami hasonnevű vidéki nagyság-e s kételkednek. E tekintetben egész biztonsággal megnyugtathatjuk közönségünket, mert a hirdetett M. Gy. csakugyan a „valódi és eredeti”. Egyébiránt erről hamar meggyőződhetik a kételkedő, mihelyt egyszer játszani látja őt.

— A csikszeredai polgári leányiskola és a csikmegyei kereskedők egylete is küldött, mint utólag értesülünk, a Lázár Dénes ravatalához koszorút.

— Csik-Szentkirályon Ferenczy Károly plebános helyére, ki Gy.-Szt.-Miklósrá távozik, e hó közepén lesz a választás. Négyen asprálnak ez állásra: László József, Kovács Lajos, Rancz János és Dr. Tódor József. Mint halljuk, igen heves küzdelem lesz a hármas kandidatióért, mert mind a négynek erős pártja van.

— A csikszeredai elemi népiskolában, f. hó 6-án tartattak meg a nyári vizsgálatok. A nagy számmal összegyűlt szülők és tanügybarátok ez alkalommal is örmel győződhetek meg arról, hogy mily gondos kezebe van gyermekeik nevelése letéve.

— Gyergyó-szentmiklósi levelezőnk írja, hogy az ottani nem rég alakult „Dalkör” július 8-án akarta első dalestélyét megtartani, de elhalt főispánunk iránti kegyeletből későbbre halasztotta. Ugyancsak onnan kapjuk a hírt, hogy a gy.-szt.-miklósi keresk. ifjuság is szintén premierre készül, a meny nyiben e hó közepén szándékozott első „Táncestélyét” a „Népkertben” megtartani, melyre már is nagyban folynak az előkészületek. S mint ezekből biztosan hihető, az ifjak e „szűz” estélye fényesen meg fog felelni a hozzá kötött várakozásnak.

— Csiksomortáni Bakó Antal a véletlen szerencsétlenség áldozata lett. Folyó hó 4-én, a mint a mezőről szénával megrakott két ökrös szekerekkel haza akart menni, egy kis patakon átugorva, oly szerencsétlenül botlott meg, hogy a kezében levő ostornyál a 2-ik és 3-ik borda között a mellürbe furdóva, szívét megsértette. Még volt annyi ereje, hogy az ostoronyelet kihuzva melléből, segítségül hívta vele levő fiát, de mig ez haza vihette volna, atyja a belső vérzés következtében elhalt.

— Marosvásárhelyi hírek. Blaha Lujza jul. 8-án kezdette meg vendég szereplését; előadásonkint 200 frt tiszteletdíjat kap. — József főherceg e hó elsején érkezett meg a honvéd sátoztáborba. — A „dalkör” változatos tartalmu programmal ünnepelte meg 15 éves jubileumát. — Schneider Josephine magán leánynevelő intézetében mult hó 28-án és 29-én szép sikerben folytak le a nyári közvizsgálatok. — Az önképző és betegsegélyző egylet. jun. 25-én tartotta meg rendes zene- és énekhangversenyét. Ugyanekkor egy másik hangverseny is volt, Salamon János és fia Vilmosé a „Nro 12”-höz címzett vendéglőben. — Mentovich Elek né mult hó 26-án hosszas betegség után 25 éves korában elhalt.

— Az állami közép-ipartanodában már befejeztettek a vizsgálatok s megtartott a zárünnepély. A három évfolyamon 80 tanuló tett vizsgálatot általában jó eredménnyel, csak az első évesek közül marad vissza két-három tanuló, mint ismétlő. Különösen érdekesek és látogatottak voltak: az építészeti, gépészeti, vegyészeti és a fém-vasipari osztályok szakvizsgálatai és a műhelygyakorlat, a melye-

ken jelen voltak: Matlekovics államtitkár, Gönczy min. tanácsos, Grum és Herich osztálytanácsos, Balogh fogalmazó, Zsigmond és Steinacker képviselők, Ráth K. és Rausch F. stb. E vizsgálatok és az összes tanulók rajzaiból rendezett kiállítás bizonyítást szolgáltatott arról, hogy ez az intézet nagyon gyakorlati irányban halad és szorosban alkalmazkodik a hazai iparkorlat követelményéhez és hogy már létezése három első évében oly szép előhaladást tett, mint kevés hasonló tanintézet. A zárúnépeken Gönczy min. tanácsos és Hegedűs igazgató intéztek buzdító szavakat a tanulóhoz s kiosztották a jutalmakat, hét tanuló pénz, öt pedig könyvjutalmat nyert. Végül Lenberger tanuló bucsuzott el a tanártestülettől azon harmadéves tanulóknévében, a kik most az intézetből kilépnek. A tanítás szép sikere mellett örvedetes tény gyanánt említhető fel, hogy a lefolyt tanévben 16 tanuló 2125 frt ösztöndíjat élvezett s ez az ösztöndíjalap a meggyék és városok alapítványaival a jelen évben már 3000 forintba emelkedik.

— Megjelent az „Önügyvéd” III-ik kiadásának 5-ik füzeté, írta Knorr Alajos. (Kiadja ifj. Nagel Ottó Budapesten.) E füzetben a szerző a pénzkölcsön szerződések ismertetését befejezvé, közli a magyar földhitelintézet, a kisbirtokosok országos földhitelintézete és a pesti hazai első taksarépénztárnak kölcsönök engedélyezése körüli eljárás szabályzatát; azután a zálogszerződéseknek ismertetési a kezesség és készfizesítés, engedmény, utalvány és átválalás szabályait s a kereskedelmi utalványokat; előadja a meghatalmazásból származható jogviszonyokat, az ügyvédi, cégvesztői és kereskedelmi meghatalmazás szabályait; azután ismertetési a adás-vevési szerződések különböző neveit, az eziránti szerződések tartalmát, továbbá a csere- és bérleti szerződések, s végre megkezdési a munkabéri és szolgálati szerződések ismertetését, és pedig a szolgálati szerződések-ből a fontosabb szolgáltatások iránti szerződések, az iparos, gyáros és segédszemélyzete közti szerződések, és a gyári munkások jogviszonyainak ismertetését. E gazdag tartalom ára 30 kr.

— Ki mond nagyobb? A „Daily Telegraph” beszél a következő történetek: Egy görög fedélzetén állt két utazó, egy angol és egy amerikai. Az utóbbi azt beszélt, hogy ő egyszer egy óra alatt 999 galambot lött. Az angol kérde, hogy miért nem ezeret? „Mert nem szoktam hazudni”, válaszolt az amerikai. Az angol, hogy ne maradjon adása, válaszolt azt beszélt, hogy ő látott egy uszót, ki Liverpoolból Bosztonba uszott. „Látta ön?” kérde a yankee. „Természetesen láttam, hiszen a gőzhajó mellett uszott, melyen én utaztam!” „Ön végtelen boldoggá tesz engemet, kiáltott fel örömmujongva az amerikai, mert meg kell vallanom, hogy nevezett uszó én voltam. Senkisék akarta ezt nekem otthon elhinni, de már most el fogja hinni, ha ilyen ember tanuskodik mellettem, mint ön.”

— Hogyan kell az adósságot behajtani? A „Petit Journal” beszél a következő csinos történetek. Egy párisi hölgy házat tartott, hanem a különféle számlák ki-egyenlítésével éppen nem törődött. Egy szép napon meg arra ébredtek a líteránsok, hogy ő nagysága egész családjával — fűrdőre készül. Persze egymásnak adták az ajtót, de mindannyinak hosszu orral kellett eltávoznok. Egy ékszerész neje azonban nem tágitott. Sürgette, hogy rögtön egyenlítse ki a 6000 frankos számlát, mert neki sietnie kell haza kanyaróban fekvő gyermekéhez. Kanyaró! Lett általános rémület. Kérték, hogy csak menjen, mert utána küldik. Az ékszerész né nem tágitott. A végén is, csak hogy lerázza nyakáról a veszedelmes asszonyt, ő nagysága lefizette a 6000 frankot.

— Élkes stélus. Ime, egy szellemes kis levél: „Tisztelet önhöz! Ezen furcsa idő nagy mély esmerettségünkben azonnal pediglen bocsánatot és engedelmet én instállok kedves kisazon azonnal tisztelem és csokolom kezeit és azonnal friss jó egész-

seget kívánok úgy mint senkinek, akit csak is az én lelkem tud azt a jólétet senkinek senkinek sem kívánom azonnal ellenségesemnek is nem; ilyen az élet, azki vagyon a ki kíváltson, hanem az így van és így lesz ezen míg élek hanem arra kérem kedves kisazon arra kérem hogy az mely beszédek-eket édes anyámnak maga mondott hát azokat másoknak ne mongya, az a beszéd engemet nem talál, mert már olyan a világ máskülönbén úgy gondolom, hogy maga is váltig tudja az sorstól, ám hogyha maga azt gondolja, hogy én nem tudnám hogy maga is tudja, amit én gondolok legalább csak nem bánom, hogy én gondolom!” ... És így, ily szépen, ily kifejezőleg tovább 4 egész hosszu oldalon! Égi irgalmasság!

Szerkesztői izenetek.

K. Ka. Gyó.-Szt.-Miklós. Kegyeddel azt hitette el valaki, hogy „kedélybeteg”. Ne higgyen neki. Kegyed nem kedélybeteg. Sajnáljuk, hogy mult izenetünkben azt értette, mintha mi az „Ungvári Közlöny” szerkesztőjét, a kegyed barátját — „ki derék és okos ember” — avval gyanusítottuk volna, mintha neki nem volna „mindig tiszta pillanatai”. Ilyent annál kevésbé irhatunk, mert sem őt, sem lapját nincs szerencsénk ismerni s különben is a kegyed jóállása mellett hogyne hinnék el, hogy ő „derék és okos ember”? Azt sem állítottuk, hogy a „lapja beteg”, sem azt, hogy azok betegek a kik benne irnak. A szerk. izenetben „nem esett sajtó hiba”. Az úgy jól van magyarul, a hogy irva van. Abból kegyeden kívül senki sem értette azt a „fizikai lehetetlenséget, hogy lap irni tudjon”, bár a „Székelyföld”-del is megessik az a közös kalamitás, hogy elvont értelemben ő is „ir” s a mit „ir”, meg is értik. Azt kérde, hogy „azért lapule rajzom a bevezetésen túl mindennapi prózává, mert nem tömtem tele azur kék ég, arany napsugár, galambbugás, csalogánydal, virágillat, s többé fele költői frázisokkal?” — semmi esetre sem azért „lapul”. Hogy miért, azt most már nem tudjuk hamarjában megmondani, mert nincs kezünknel a dolgozat.

Igért cikkét: „Hasznos gyógyszer a kedélybetegség ellen”, sziveskedjék beküldeni. Közlését előre is megígérjük. Azt el nem tudók viselni a lelkünkön, hogy „irói kedélyét mi hűtsük le”. A viszontlátásig tehát!

T. A. Cs.-Szt.-Tamás. Jöni fog.

Kovácszeri. Tusnád. Tör szüke miatt eddig késott. Köszönöm s mennél többet kérek ebből a fajtából. Magánlevél ment. Ezer üdvözlét!

Hivatalos árfolyamok a budapesti ár. és értékt. társaság.

	Julius 3-án.
Magyar aranyjárdék	119.69
Magyar vasúti kölcsön	134.50
M. keleti vasúti államköt. I. kibocs.	903.25
M. keleti vasúti államköt. II. kibocs.	110.25
M. keleti vasúti államköt.	96.50
Magyar földtehermentesítési kötvény	98.25
M. földtehermentesít. kötv. záradékkal	97.—
Temes-bánati földteherment. kötvény	97.50
Temes-bánati földt. kötv. záradékkal	97.—
Erdélyi földtehermentesítési kötvény	98.75
Magyar szőlődezmá-váltási kötvény	97.50
Magyar nyereség-sorsjegy kölcsön	117.50
Tiszaszabályozási és szegedi sorsjegy	109.50
Osztrák járadék papirban	76.50
Osztrák járadék ezüstben	77.25
Osztrák járadék aranyban	94.75
1860. államsorsjegyek	130.—
Osztrák-magyar bankrészvény	825.—
Magyar hitelbank-részvény	302.75
Osztrák hitelintézet-részvény	308.80
Cs. és kir. arany	5.64
20 frankos arany	9.56
Német birodalmi márka	58.70
London (2 havi váltókért)	120.20
Magyar papírjárdék	85.80

Felelős szerkesztők:

T. Nagy Imre, Dr. Kádbé Ferencz,
Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Kézdi-Vásárhelyt Fejér János férfi- és női bazárjába egy jól nevelt és jó családból származó 12—14 éves fiú, ki legalább 2—3 reális osztályt végzett, kedvező feltételek mellett

TANULÓNAK

azonnal felvétetik.

Piaczi árak

		Kézdi-Vásárhely juli 6.	Csik-Szereda juli 5.	Sz. Udvarhely juni 23.	Gy.-Sz. Miklós juli 1.
		frt.	kr.	frt.	kr.
Helyesítőre	Buza) tiszta	9	—	10	—
	) elegy	7	20	—	—
	Rozs) tiszta	6	—	5	75
	) elegy	5	—	—	—
	Arpa) tiszta	3	40	5	—
	) elegy	6	—	—	—
	Zab	3	40	3	75
	Törökbuza	6	—	6	40
	Kása) köles	10	—	12	—
	) árpa	—	—	—	—
Kilóer. Darab	Borsó	7	—	—	—
	Lenese	12	—	—	—
	Fuszulyka	6	—	7	20
	Lenmag	—	—	—	—
	Kendermag	—	—	—	—
	Bükköny	—	—	5	—
	Pityóka	2	50	—	—
	Marhahus	—	40	36	—
	Disznóhus	—	44	44	—
	Juh-hus	—	28	24	—
	Szalona	—	75	80	—
	Fagygyu	—	32	40	—
	Malacz	1	50	2	80
	Lud	—	80	—	—
	Réce	—	40	—	—
	Bárány) fejér	—	—	—	—
	) fekete	—	—	3	—
	Egy pár csirke	—	60	—	—
	10 tojás	—	20	15	—
				13	—

Magy. kir. államvasutak keleti vonalának MENETRENDJE.

(Érvényes 1881. évi május 15-től.)

A Predeal—nagyvárad irány:

Állomások:

	Személy vonat 204. sz.	T. v. I. II. III. oszt.
	óra és perc	
Bukarestből	Indul	—
Predeal	—	—
Tömös	—	—
Brassó	Érk.	—
Földvár	Ind.	6.13 7.25
Apáca	—	6.52 8.01
Agostonfalva	—	7.23 9.33
Kőhalom	—	7.51 1.01
Héjasfalva	—	10.15 4.01
Szegesvár	Érk.	10.32 4.29
Medgyes	Ind.	10.52 5.23
Kapus	Érk.	12.06 8.10
N.-Sze-	Ind.	12.24 8.38
ben felé	—	12.30 9.50
Tövis	Érk.	2.06 12.49
Gy.-Fehér- . . .	Ind.	2.26 2.18
vár felé	—	—
Kocsárd	Érk.	3.24 4.09
M.-Vásár- . . .	Indul	3.34 4.50
hely felé	—	—
Kolozsvár	Érk.	5.59 8.47
Nagyvárad	Indul	6.28 8.20
Budapest	Érk.	11.04 6.52
	Indul	11.24 —
	—	1.21 —

A Nagyvárad—predeal irány:

Állomások:

	Személy vonat 204. sz.	T. v. I. II. III. oszt.
	óra és perc	
Budapest	Ind.	7.30 —
Nagyvárad (vend.)	Érk.	4.18 2.62
Kolozsvár	Ind.	5.00 6.50
Kolozsvár	Érkezik	9.40 4.58
Kocsárd (vend.)	Indul	10.14 8.—
(elágazás	Érkezik	12.38 11.43
(M.-Vás.)	Indul	12.48 12.23
Tövis (vendéglő)	Érk.	1.47 2.17
(Gy.-Fehér.) . . .	Ind.	2.07 3.—
Kapus	Érk.	3.41 5.44
(ben felé, vendgl.)	Ind.	3.51 6.52
Medgyes	Ind.	4.11 7.42
Szegesvár (vendéglő)	Érkezik	5.22 9.49
Héjasfalva	Indul	5.32 10.33
Kőhalom	—	5.50 11.15
Agostonfalva	—	—
Apáca	—	8.18 3.53
Földvár	—	8.51 4.41
Brassó (vendéglő)	Érkezik	9.23 5.37
Tömös	Indul	10.02 6.48
Predeal	—	—
Bukarest	Érkezik	—

A vastagabb keretbe nyomtatott számok az esti 6 órától reggeli 5 óra 59 percig számított éjjeli időt jelentik.

Gutjahr és Müller

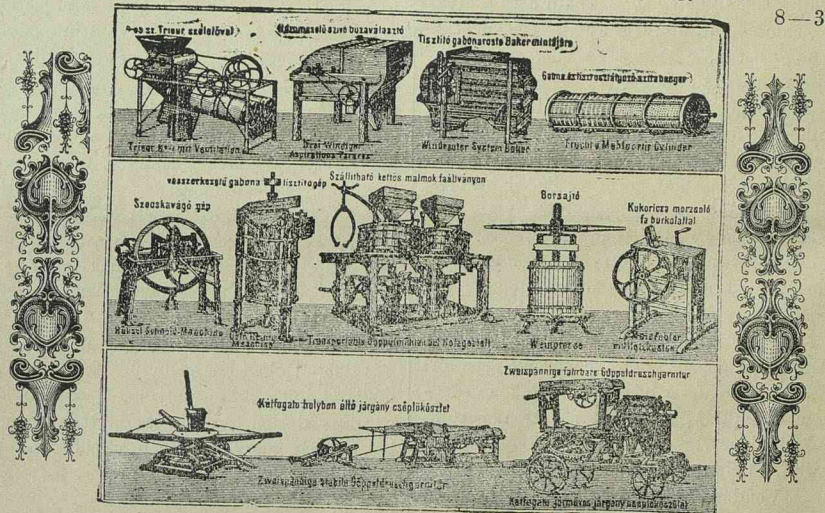
BUDAPESTEN.

Első b.-pesti trieur, rostalemez és gazdasági gépgyár.

(Ezelőtt BROGLE J. és MÜLLER) a Margithid közelében.

Ajánlják szolid szerkezetű és javított gyártmányukat, ngymint:

8—30

Trieurök gazdaság
számára:

Járgány, cséplőgépek,
Szelelő rosták,
Kukorica-morzsológ,
Szeckavágók,
Borsajtók.

Külölegességek
malmok számára:

Dupla malmok,
Malom trieurhengerek
Gabnaosztályzó hen-
gerek.
Koptató gépek,

Daraválasztó gépek,
Tararok, Detacherök.

Malomalkatrészek, u. n. n.
Transmissiók,
Szikerekek,

Rosta-lemezek:

Cséplőgép-rosták,
Liszthenger-szíták,
Koptató lemezek,
Ráspolj-lemezek.
stb. stb.

Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.